

13 Νοεμβρίου 2022: ΚΥΡΙΑΚΗ Η' ΛΟΥΚΑ
 † Ιωάννου ἀρχιεπισκόπου Κων/πόλεως τοῦ Χρυσοστόμου († 407).
 Ἡχος: πλ. α' – Ἔωθινόν: ΙΑ' – Ἀπόστολος: Ἐβρ. ζ' 26 - η' 2 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ι' 25-37.
 Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 20 Νοεμβρίου, Θ' Λουκᾶ.
 Ἀπόστολος: Ἐφεσ. β' 4-10 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιβ' 16-21.

τελούς, τῆς θυσιαστικῆς προσφορᾶς, καὶ ὅχι μέ τήν ἔννοια τῆς ἀπλῆς ἔκφρασης τοῦ συναισθήματος. Χρειάζεται νά ἀγαπᾶμε τόν ἄλλον, τόν ἔτερο, τόν διαφορετικό, ὅπως ἀγαπᾶμε τόν ἕδιο μας τόν ἑαυτό. Μέ πιό ἀπλά λόγια, νά ἀγαπᾶμε χωρίς διακρίσεις, ὅπως ἄλλωστε ἔκανε καὶ ὁ ἕδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστός, γιά τή σωτηρία ὅχι μόνο ἐνός μέρους τοῦ κόσμου ἡ μιᾶς μερίδας ἐκλεκτῶν ἀνθρώπων, πού πιστεύουν ὅτι κατέχουν τό πλήρωμα τῆς γνώσης, ἀλλά γιά ὅλο τόν κόσμο.

Ἄρχιμ. "Α. Α.

Νέα ἔκδοση τῆς Αποστολικῆς Διακονίας

Πρωτοπρ. Θεμιστοκλῆς Μουρτζανοῦ
 ΓΕΝΙΚΟΥ ΑΡΧΙΕΠΑΤΙΚΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ Ι. Μ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ

KATA TO ΛΟΓΙΟΝ ΣΟΥ
 Κηρύγματα στά Εὐαγγελικά καὶ Ἀποστολικά
 Ἀγιογραφικά Αναγνώσματα
 (Α' ἔκδ., σχῆμα 14x21, σελ. 424)

Ἡ Ἀποστολική Διακονία ἐκδίδει τό νέο αὐτό βιβλίο μέ κηρυγματικά κείμενα, τά ὅποια ἀποτελοῦν ώραιες ἐρμηνευτικές προσεγγίσεις, βιωματικά δοσμένες ἐν εἰδει «Κυριακοδρομίου». Ὁ συγγραφέας διαθέτει τήν γνώση τόσο τῆς θύραθεν ὅσο καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς παιδείας ἔχοντας μελετήσει τόσο τήν πατερική ἐρμηνευτική, ὅσο καὶ τά σύγχρονα κοινωνικά προβλήματα. Εὐελπιστοῦμε ὅτι ὁ Ἱερός Κλῆρος θά μπορέσει νά ἀντλήσει πολύτιμες ἀφορμές γιά τή διάδοση τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, τό ἥθος τοῦ ὅποιου ἀποτυπώνεται στή λειτουργική ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ι. Ναό Αγίας Ειρήνης (οδ. Αιόλου), Αθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὁρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐλλάδος». Ιατούν 1, 115 21 Αθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὅπο τῶν ἵερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Αποστολικῆς Διακονίας.

Τή «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

ΕΤΟΣ 70όν

13 Νοεμβρίου 2022

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 46 (3624)

Ο ΑΝΩΡΩΠΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΥΝΑΝΘΡΩΠΟΣ

Στή σημερινή εὐαγγελική περικοπή ἡ Ἐκκλησία μᾶς φέρνει μπροστά στό μεγάλο κεφάλαιο τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, πού δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τίς διαπρωτικές σχέσεις. Ὁ Θεός, βλέποντας ἀπό τήν ἀρχή τῆς Δημιουργίας ὅτι δέν εἶναι καλό ὁ ἀνθρωπος νά εἶναι μόνος, ἔφτιαξε ἔνα συνοδοιπόρο τῆς ζωῆς του. Ἀπό τήν ἀρχαία φιλοσοφία γνωρίζουμε ὅτι ὁ ἀνθρωπος εἶναι κοινωνικό ὄν καὶ πώς ὁ ἀπομονωμένος ἀνθρωπος εἶναι εἴτε θεός, εἴτε θηρίο. Οἱ κοινωνίες ἀποτελοῦν καθρέφτη τής ἐπαφῆς τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν ἑαυτό του καὶ, κατ' ἐπέκταση, καθρέφτη τῶν ἀνθρώπινων σχέσεων. «Ἔχει γίνει πολύς λόγος κατά καιρούς σχετικά μέ τή διαφορετικότητα, τήν ἀποδοχή τοῦ ἄλλου, τήν ἀλληλεγγύη, καὶ μάλιστα σέ τέτοιο βαθμό, ὡστε ἀρκετές φορές λαμβάνει φονταμενταλιστικές διαστάσεις, μέ ἀποτέλεσμα ἡ θεματολογία του νά καταντά κάπως τετριμένη.»

Τό ύποδειγμα τῆς εὐαγγελικῆς ἀγάπης

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός μέ τήν παραβολή τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη προσεγγίζει αύτές τίς πτυχές τῆς κοινωνικῆς προβληματικῆς, χωρίς ώστόσο νά κοινωνιολογεῖ ἡ νά ἡθικολογεῖ. Σέ αύτήν βλέπουμε ἔναν ἀνθρωπο ὁ ὅποιος ἔπεσε θύμα ληστῶν πού τόν κακοποίησαν καὶ τόν ἀφησαν ἔκθετο στόν δρόμο. Τό θύμα ἀρχικά προσπέρασε ἔνας ιερέας πού, ἐνώ θά περίμενε κανείς νά σταθεῖ καὶ νά τόν βοηθήσει ἐπιτελώντας ἔργο θεάρεστο καὶ ποιμαντικό, τόν ἐγκαταλείπει ἀβοήθητο. «Ἐπειτα ἔνας Λευίτης, ὁ ὅποιος ἦταν γνώστης τοῦ Νόμου, ἀδιαφορώντας, συνέχισε τόν δρόμο του.

Τό τρίτο πρόσωπο πού πέρασε ἀπό ἐκεῖνον τόν τόπο ἦταν ἔνας ἀλλοεθνής, ἔνας Σαμαρείτης, ὁ ὅποιος τόν περιέθαλψε ἀναλαμβάνοντας ἀκόμη καὶ τά ἔξοδα τῆς φροντίδας, τῆς διαμονῆς καὶ τῆς νοσηλείας

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ι' 25-37)

Τό πρόσωπο τοῦ πλησίου

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, Νομικός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦν, πειράζων αὐτὸν, καὶ λέγων· Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτὸν· Ἐν τῷ νόμῳ τί γέραπται; πῶς ἀναγινώσκεις; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου· καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ· Ὁρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποίει, καὶ ζήσῃ. Ὁ δέ, θέλων δικαιοῦν ἑαυτόν, εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Καὶ τίς ἔστι μου πλησίον; Υπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἄνθρωπός τις κατέβαινεν ἀπὸ Ιερουσαλὴμ εἰς Ιεριχό, καὶ λησταῖς περιέπεσεν· οἵ καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν, καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον, ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα. Κατὰ συγκυρίαν δὲ Ιερεὺς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ, καὶ ἴδων αὐτὸν ἀντιπαρῆλθεν. Ομοίως δὲ καὶ Λευΐτης, γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλθὼν καὶ ἴδων, ἀντιπαρῆλθε. Σαμαρείτης δέ τις ὀδεύων, ἦλθε κατ' αὐτὸν, καὶ ἴδων αὐτὸν, ἐσπλαγχνίσθη, καὶ προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ, ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον, ἐπιβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτήνος, ἥγαγεν αὐτὸν εἰς πανδοχεῖον, καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ· καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἐξελθών, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐπιμελήθητι αὐτοῦ, καὶ ὅ, τι ἀν προσδαπανήσῃς, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαι με ἀποδώσω σοι. Τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν, πλησίον δοκεῖ σοι γεονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστάς; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Πορεύου, καὶ σὺ ποίει ὄμοιός.

του. Παρατηροῦμε λοιπόν ὅτι ὁ Σαμαρείτης, ἃν καὶ ξένος, λόγω τῆς ἀγάπης πρός το πρόσωπο τοῦ θύματος, δέν ἔδειξε δισταγμό ἢ δειλία, διότι «ὁ φόβος οὐκ ἔστιν ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἀλλ' ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον» (Α' Ιωάν. 4,18). Ἀνέλαβε ἐκεῖνος τὸ βάρος καὶ τὸ κόστος τῆς περίθαλψής του, ἐφαρμόζοντας τὸν ἄγραφο νόμο τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ταυτόχρονα καὶ τῇ ρητῇ ἐντολή τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν: «Ἄλλήλων τά βάρη βαστάζετε καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ». (Γαλ. 6,2). Σπλαγχνίσθηκε καὶ ἔδειξε ἔλεος στὸ πρόσωπο τοῦ ἄτυχου συνανθρώπου, καθώς ἐλεήμων εἶναι καὶ ὁ Κύριος, ὁ ὄποιος μᾶς βεβαιώνει: «Ἐλεον Θέλω καὶ οὐ θυσίαν».

Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ἐπεκτείνεται σὲ ὄλοκληρη τὴν κτίση. Ὁ ἴδιος ἀπό ἀγάπη γιά τὸ πλάσμα του ἐλαβε τὴν ἀνθρώπινη φύση, ἔχοντας ὡς μοναδικό σκοπό νά θεραπεύσει τὸ ἀμαυρωμένο κατ' εἰκόνα καὶ νά το ὀδηγήσει στὸ καθ' ὄμοιώσιν. Ὁ νέος Ἅδαμ, ὄντας ἡ ἴδια ἡ ἀγάπη, σταυρώθηκε γιά νά συναναστήσει τὸν παλαιό Ἅδαμ καὶ μαζί με αὐτὸν ὄλο-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τὸν καιρόν, ἵνας νομοδιδάσκαλος παρουσιάσθηκε στὸν Ἰησοῦ πού προσπαδοῦσε νά πειράξει αὐτὸν καὶ ἔλεγε· Διδάσκαλε, τί πρέπει νά κάνω γιά νά κληρονομήσω τὴν αἰώνια ζωή; Καί ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε· Τί είναι γραμμένο στὸν νόμῳ; Τί διαβάζεις; Αὐτός ἀποκρίθηκε καὶ εἶπε· «Νά ἀγαπᾶς τὸν Κύριο τὸν Θεό σου μέ ὅλη τὴν καρδιά σου καὶ μέ ὅλη τὴν ψυχή σου καὶ μέ ὅλη τὴ δύναμή σου καὶ μέ ὅλο τὸν νοῦ σου, καὶ τὸν πλησίον σου, ὅπως τὸν ἑαυτό σου». Τοῦ εἶπε ὁ Ἰησοῦς· Σωστά ἀπάντησες· κάνε αὐτό καὶ δά ζήσεις. Ἐκεῖνος ὅμως ἥδελε νά δικαιολογήσει τὸν ἑαυτό του καὶ εἶπε στὸν Ἰησοῦ· Καί ποιός εἶναι ὁ πλησίον μου; Πῆρε τὸν λόγο τότε ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε· Ἔνας ἄνδρωπος κατέβαινε ἀπό τὴν Ιερουσαλήμ στὴν Ιεριχό καὶ ἔπεσε σὲ ληστές, οἱ ὄποιοι, ἀφοῦ τὸν ἔγδυσαν καὶ τὸν τραυμάτισαν, ἔφυγαν καὶ τὸν ἄφησαν μισοπεδαμένο. Κατά σύμπτωση, ἵνας ιερέας κατέβαινε σὲ ἐκεῖνο τὸν δρόμο, καὶ ὅταν τὸν εἶδε, ἀλλαξε δρόμο καὶ προσπέρασε. Ὁμοίως καὶ ἵνας Λευΐτης, πού βρέθηκε σὲ ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἀφοῦ ἦλθε καὶ τὸν εἶδε, ἀλλαξε δρόμο καὶ προσπέρασε. Ἔνας Σαμαρείτης ὅμως, πού ταξίδευε, ἦλθε κοντά του καὶ ὅταν τὸν εἶδε τὸν εὐπλαγχίσθηκε· καὶ ἀφοῦ τὸν πλησίασε, ἔδεσε τὰ τραύματά του, ἀφοῦ τὰ ἄλειψε μέ λάδι καὶ κρασί· καὶ ἀφοῦ τὸν ἐπιβίβασε στὸ δικό του ζῶ, τὸν μετέφερε σὲ ἔνα πανδοχεῖο, ὅπου καὶ τὸν περιποιήθηκε. Καὶ τὴν ἐπόμενη ἡμέρα, ὅταν ἐφευγε, ἔβγαλε δύο δηνάρια, τὰ ἔδωσε στὸν πανδοχέα καὶ τοῦ εἶπε· Φρόντισέ τον, καὶ ὅ, τι ἐπιπλέον δαπανήσεις, ἐγώ δά σου τὸ δώσω ὅταν ἐπιστρέψω. Ποιός λουπόν ἀπό αὐτούς τους τρεῖς νομίζεις ὅτι ἀποδείχθηκε πλησίον ἐκείνου πού ἔπεσε στούς ληστές; Καὶ αὐτός εἶπε· Αὐτός πού ἔδειξε τὸ ἔλεος του σε αὐτόν. Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε· Πήγαινε καὶ κάνε ἐσύ τὸ ἴδιο.

(Από τή νέα ἐκδοση· Η Κατηνή Διαδήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνική ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

κληρη τὴν κτίση. Μέσω τῆς διδασκαλίας, τῶν παραβολῶν, τῆς βιοτῆς καὶ τῆς σταυρικῆς του θυσίας, ἀναδεικνύει τὴν ἀγαπητική σχέση πού πρέπει νά ἔχουν ὄλοι οἱ ἄνθρωποι μεταξύ τους, μέ ἀναφορά στὴν ἐσχατολογική ὄλοκλήρωση τοῦ καθενός, πού δέν εἶναι φυσικά ἄλλη ἀπό μία νέα κοινωνία προσώπων, ἀγιασμένη, τή θεία Κοινωνία.

Η θυσιαστική προσφορά

Καλούμαστε, λοιπόν, ἔχοντας τὸν καλό Σαμαρείτη τῆς παραβολῆς ως ὑπόδειγμα χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ ποιμαντικῆς, νά δίνουμε ἐμπράκτως τό «παρών» στὴν καθημερινότητα τοῦ ξένου, τοῦ διπλανοῦ, τοῦ πλησίον, εἴτε ἀνήκει στή στρατευομένη Ἐκκλησία, δηλαδή στό σύνολο τῶν βαπτισμένων πιστῶν, εἴτε βρίσκεται ἐκτός αὐτῆς. Στό Εὐαγγέλιο τῆς Κρίσεως λέει ὁ Κύριος· «Ξένος ἡμην καὶ συνηγάγετέ με, γυμνός καὶ περιεβάλετέ με». Μᾶς καλεῖ δηλαδή κάθε φορά νά πορευόμαστε στή ζωή μας μέ ἀγάπη, καὶ μάλιστα μέ τὴν ἔννοια τῆς ἔμπρακτης, τῆς ἀνιδιο-